రజనీకాంత్

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

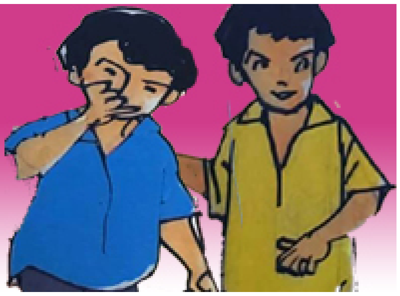

మారుతిరావుగారు వ్రాసిన రెండవ నవల ఇది.
రచనాకాలం: 1960

(క్రిందటి సంచిక నుంచి కొనసాగింపు)

7

నన్ను చూడగానే బాబాయి బావురుమని ఏడ్చి నన్ను కావలించుకున్నాడు. నాకూ ఏడుపొచ్చేసింది అతన్ని చూడగానే. నన్ను చూసీ చూడడంతోటే చితక తంతాడనుకున్నాను. కానీ అలా జరక్కపోవడంతో కాస్త ధైర్యం చిక్కింది. వెంటనే అన్నాను, "ఇంకెప్పుడూ ఎక్కడికీపోను బాబాయ్ నీ తోడు"

"అసలు నువ్వెక్కడికి వెళ్ళావురా! చెట్టుమీంచి ఆ మృగం అరవగానే కళ్ళు మూసుకున్నామా! మళ్ళీ కళ్ళు విప్పేసరికి నువ్వు కనిపించలేదు. నాకు ఏడుపొచ్చేసింది. నీకోసం అంతా వెదికాను. అందరూ వెదికారు. నువ్వు కనిపిస్తేనా? ఈ మూడురోజులూ తిండీ తిప్పలూ లేవనుకో"

నాకు బాబాయిమీద జాలేసింది. అప్పుడప్పుడు కొడతాడన్నమాటేగాని మంచివాడేనని నిర్ధారణ చేసుకున్నాను.

"ఎలా మాయమయిపోయావురా నీవు??"

"అదంతా పెద్ద కథలే"

"సరే మొదట బట్టలు మార్చుకో. ఇవి తడిచిముద్దయిపోయాయి. నేనిప్పుడే ప్రక్కవాళ్ళందరికీ కబురు చెప్పివస్తాను" అని బయటికి వెళ్ళాడు.

క్షణంలో ఓ వందమంది నన్ను చుట్టుముట్టేశారు. బట్టలు మార్చుకుని వెచ్చగా ధీరుడిలాగా మంచమ్మీద కూర్చున్నాను నేను.

"ఎక్కడికి వెళ్ళావురా గోపూ?" అనడిగారు అంతా.

ఇక ప్రారంభించాను చెప్పడం. మధ్య మధ్య నాకు తెలీకుండానే రోజులు కలిసిపోయాయి. ఆనాడు చెట్టు మీంచి పెద్ద దెయ్యం ఎత్తుకుపోయిందనీ, ఊర్లన్నీ తిప్పిందనీ, రెండు మూడు ద్వీపాల్లో మిగతా దెయ్యాల్ని చూపిందనీ, నేను

తెచ్చిన వస్తువులన్నీ అదే యిచ్చిందనీ, డబ్బు యిస్తానంటే నేనే వద్దన్నాననీ, తర్వాత యింటిదగ్గర వదిలెయ్యమంటే సరేనందనీ యిలా నోటికి వచ్చినట్టు చెప్పేశాను.

మొదట నన్ను పెంచుకుంటానంది ఓ ముసలి దెయ్యం. మా బాబాయి ఏడుస్తాడు వద్దన్నాను."

కొందరు నమ్మలేదు. కొందరు నోళ్ళు వెళ్ళబెట్టుకుని వింటూ కూర్చున్నారు. వాళ్ళందరి మధ్యా పెద్ద ఆరిందలాగా కూర్చుని చెప్పడం నాకు భలే సరదా వేసింది.

అంతా వెళ్ళిపోయాక బాబాయ్ నాకు దిష్టి తీశాడు. ఆ రాత్రంతా అలసిపోయి ఉండడం వల్ల బాగా నిద్రపట్టేసింది. కానీ యీ మూడు నాలుగురోజులూ నీటిలో నానడం చేతా, యిష్టం వచ్చినట్టు గెంతడం చేతా, ఓ పక్క భయం, మరో పక్క బెంగ చేతా, తెల్లవారేసరికి జ్వరం వచ్చేసింది. బాబాయి భయపడిపోయాడు.

"వద్దంటే విన్నావు కాదు. దెయ్యాల సావాసం కూడదురా" అని మొత్తుకున్నాడు.

"చేస్తే ఏం బాబాయ్?"

"మన వంశమంతా నాశనమయిపోతుందని శపిస్తాయి.

"మరి రజీ దెయ్యాన్ని నమ్మాడుకదా, అతని వంశంకూడా నాశనమయిపోతుందా?"

"రజీ ఎవడు?"

"ఆనాడు నువ్వు మైదానంలో కొట్టావే? వాడు"

"ఆరి అల్లరి వెధవా" అని ఆశ్చర్యపోయాడు బాబాయి. అంతలో ఆయనకేదో తోచింది. చటుక్కున మంచం మీదనుంచి లేచి నిలబడ్డాడు. 'గోపూ' అనరిచాడు. నేను తెల్లబోయి చూశాను.

"దెయ్యాలూలేవు, ఏమీ లేవు. నేను మొదట్నుంచీ అనుమానిస్తూనే ఉన్నాను.నిజం చెప్పు. రజీ నువ్వు ఎక్కడెక్కడికి తిరిగారు?"

"లేదు బాబాయ్" అనబోయి అతని మొహం చూసి ఆగిపోయాను.

"ఎవరితో చెప్పవు కద"

"ఊహూ"

"ఆనాడు పిల్లి అరుపు వినిపించింది చూశావ్"

"అవును?"

"అది పిల్లికాదు బాబాయ్ రజీయే. మీరు భయపడ్డ దెయ్యంకూడా రజీయే"

దిమ్మరపోయాడు బాబాయ్.

"ఎంత ఘటికుడురా వాడు" అని గొణిగాడు.

"ఇకనుంచి "వాడి స్నేహం మానెయ్" అని గట్టిగా హెచ్చరించాడు.

"వాడే నా స్నేహం చేశాడు బాబాయ్. యిక చస్తే అతనితో కలవను" అన్నాను.

అప్పటికి శాంతించాడు. "ఉండు పాలు తెస్తాను" అని లేచాడు.

ఇంతలో కిటికీ దగ్గర 'గోపూ' అన్న పిలుపు వినిపించింది. అటువేపు చూశాను. రజీ నిలబడివున్నాడు. భయం వేసింది.

"ఉత్తరం యిచ్చేయ్. ఉత్తరం" అని సంజ్ఞ చేశాడు. నా తలగడికిందే ఉందది. వెంటనే యిచ్చేశాను.

"నువ్వివాళ అక్కడికి వెళ్ళలేవు. నేనే యిచ్చేస్తాలే. నాలుగు రోజులు ఎక్కడికీ తిరక్కు, పడుకో" అని పారిపోయాడు.

వాడి గురించే ఆలోచిస్తూ పడుకున్నాను.

ఈ జ్వరం తగ్గడానికి పదిరోజులు పట్టింది. కాని జ్వరం ఉన్నన్నాళ్ళూ, ఏదడిగితే అది తెచ్చి యిచ్చేవాడు బాబాయి. ఏపిల్ పళ్ళూ, ద్రాక్షపళ్ళూ, నారింజ, బత్తాయి అన్నీ రుచి చూసేశాను. మరి నాలుగురోజులు జ్వరం వుంటే బావుణ్ణనిపించింది. కాని పది రోజులకే తగ్గిపోయింది.

పదకొండో రోజున బడికి వెళ్తేనేకాని తప్పలేదు. మెల్లగా పుస్తకాలూ, పలకా పట్టుకుని బయల్దేరాను. నా స్నేహితులంతా నన్ను విచిత్రంగా చూస్తున్నారు.

"ఏమిట్రా అలా చూస్తున్నారు?"

"నిన్ను దెయ్యం ఎత్తుకుపోలేదూ?" అని గొణిగాడు గోవిందు.

"మళ్ళీ యింటికి పంపేసింది."

"అయితే ఎత్తుకుపోవడం నిజవేనన్నమాట"

"ఆహా! అక్షరాలా నిజం"

"ఒరే ఏం చేసిందిరా దెయ్యం?" కిష్టిగాడు ఆతృతగా అడిగాడు.

"అదంతా పెద్ద కథలే."

"పోనీ చెప్పరా " అన్నాడు కన్న.

"ఇప్పుడు అవదురా బడిగంట కొట్టేస్తారు" అని నసిగాను.

నా సంగతి తెలిసినవాళ్ళంతా లంచం యివ్వడానికి పూనుకున్నారు. గోవిందు రంగు సుద్దముక్కలిచ్చాడు.

కిష్టుడు అట్టపెట్టీ, రాజీ ఎండు కొబ్బరీ ఇలా తలా ఒకడి దగ్గరా ఒక్కొక్కటీ పోగుచేశాను. మూడో క్లాసు కుర్రాళ్ళంతా నా చుట్టూ చేరిపోయారు. అందర్నీ కూచోపెట్టి దెయ్యాలకోతలన్నీ కోసేశాను. అందరూ నోరు విప్పుకువింటూ

కూచున్నారు. దూరంగా ఆడపిల్లల బెంచీ మీద నిర్మల అనే అమ్మాయికూడా ఈ విషయం వింటోందని పసిగట్టి మరికాస్త గట్టిగా యింకా కోతల్ని మిళాయించి చెప్పడం ప్రారంభించేశాను.

దెయ్యం నన్ను అచ్చంగా తన దగ్గరే ఉండిపొమ్మందిట. మంచి మంచి బట్టలు కుట్టిస్తానందట. రకరకాల గోళీలు యిస్తానందిట. రత్నాలూ, కిరీటాలూ సాయిబు కుట్టే చెప్పులు కన్నా మంచి చెప్పులు కొనిపెడ్తానందిట. యిలా నోటికి వచ్చినవన్నీ వాగేశాను. నిర్మల కూడా నోరు విప్పుకు వినడం గమనించి పొంగిపోయాను. అందరూ నన్ను పెద్ద దేవుణ్ణి చూసినట్టు చూడసాగారు. అందరికీ మధ్య మేష్టారిగారి కుర్చీ మీద నేను కూచున్నాను. ఒక్కొక్కరూ ఒక్కో ప్రశ్న అడిగారు. అన్నింటికీ జవాబులు చెప్పాను.

ఇంతలో గంట కొట్టేశారు. మా సమావేశం పూర్తయింది. క్లాసులో అందరు నా ప్రక్కనే కూర్చుందుకి ప్రయత్నించారు. కాని ఎండుకొబ్బరిచ్చిన రాజిగాణ్ణీ, కోవా బిళ్ళలిచ్చిన కన్ననీ, నా పక్కన కూర్చోనిచ్చాను. మిగతా వాళ్ళంతా అటూ యిటూ సర్దుకున్నారు. నేను మాత్రం మహా వీరుడిలాగా మధ్యన కూర్చున్నాను. నిర్మల ప్రతిసారీ నావేపు చూస్తూండడం గమనించాను. అయినా నిర్లక్ష్యంగా తెలీనట్టు కూచున్నాను.

పంతులుగారు పాఠం చెప్పుకుపోతున్నారు. ఉండుండి నావేపు వంగాడు కన్న.

"సాయంకాలం గోళీలాట ఆడుదాం రా" అన్నాడు.

"ఓ నేను రెడీ, ఆటలో ఫస్టు నాది అబ్బాయ్. ఇప్పుడే చెప్తున్నాను" అన్నాను.

"సరే ఫస్టు నీదే" అన్నాడు. ఇద్దరం ఆడడానికి వప్పుదల చేసుకున్నాం. ఇంతలో రాజీ నావేపు తిరిగి చెవిలో మెల్లిగా అన్నాడు.

"ఇవాళ సాయంకాలం దొంగా పోలీసు ఆట ఆడాలిరా గోపూ" అన్నాడు. గోళీలాటకంటే యిది బావున్నట్టు తోచింది.

"మరి తుపాకులూ?" అన్నాను.

"మా అన్నయ్య రెండుకొని తెచ్చాడు మద్రాసునుంచి. ఒకొటి నీకిచ్చేస్తాను"

"అచ్చంగానే?"

"ఓ!"

నాకు ఉత్సాహం పట్టలేనంత కలిగిపోయింది.

"నువ్వు చాలామంచివాడివిరా రాజీ. ఎప్పటికీ నీ స్నేహం వదిలిపెట్టను. రైట్. ఒప్పుకున్నాను .సాయంకాలం పోలీసు దొంగా ఆటే ఆడదాం" అంటూ కన్న వైపు తిరిగి "ఇవాళ్టికి గోళీలాట మానేద్దాంరా. వొంట్లో బాగోలేదు" అని టక్కు వేశాను. వాడు మూతి ముడుచుకు పక్కకి జరిగి కూచున్నాడు.

అప్పటికి క్లాసు నిశ్శబ్దమయిపోయింది. పాఠం చెప్పడం ఆపేశారు పంతులుగారు. నేను తలెత్తేసరికి బెత్తంతో నా బెంచీ దగ్గర సిద్దమయారు.

"నాలుగు రోజులు వూరు వదిలి పారిపోవడమే కాకుండా పాఠం వినకుండా కుచ్చిటప్పాలు కొడుతున్నావా? చెయ్యి పట్టు వెధవా?"

ఇక అక్కడ సిగ్గుపడితే లాభం లేదనుకున్నాను. యోధుడిలాగా చెయ్యి జాపాను. బెత్తం విరిగేంతవరకూ కొట్టారు.

ఇదివరకయితే పిల్లలు గొళ్ళున నవ్వేవారేమోగాని యిప్పుడు నా ధైర్య సాహసాలు విన్న తర్వాత కిక్కురుమనలేదు. పైగా పంతులుగారివేపే కొరకొరా చూశారు. బెంచీ మీద కూచుంటూ నిర్మల ఏం చేస్తోందో అని చూశాను. నా వేపు చూసి జాలిపడింది. అక్కడితో నాకు బలే ధైర్యం వచ్చేసింది. కాలుమీద కాలు వేసుక్కూచున్నాను. అంతలో మరో ఆలోచన వచ్చింది. వెంటనే లెక్కల బుక్కులోంచి తెల్లకాగితం చింపాను. కుదురుగా గుండ్రటి అక్షరాల్తో యిలా వ్రాశాను.

"నిర్మల చాలా మంచిపిల్ల. ఏమంటావ్?"

ఇలా రాసి రజీకి యిచ్చాను కాగితం. "ఏమిటిది?" అన్నాడు వాడు బోధపడక.

"నిర్మల మంచిదేనని నీకూ అనిపిస్తే అవునని సంతకం చెయ్యి" అన్నాను.

వెంటనే అవునని వ్రాసి సంతకం పెట్టేశాడు. "ఇంద"

"నీ ప్రక్కవాడికియ్యి వాడితో కూడా అలాగే చెప్పు."

కాగితం పంతులుగారి దృష్టికి అందకుండానే చేతులు మారిపోయింది. అందరూ కుదురుగా అవునని వ్రాసి సంతకాలు పెట్టేస్తున్నారు. నిర్మల యిదంతా చూస్తోంది ఏమిటోనని. నావేపు చూసింది. నేను అదేమీ తెలీనట్టు పుస్తకం వేపే చూస్తున్నాను.

క్లాసులోని అబ్బాయిలంతా సంతకం చేసేశాక కాగితం నా దగ్గరికి తిరిగి వచ్చేసింది. తృప్తిగా సంతకాలన్నింటినీ చూసి, కాగితాన్ని మడిచి జేబులో పెట్టుకున్నాను. మళ్ళీ ఏదో తోచి మరో కాగితం మీద వ్రాశాను.

"నిర్మల చాలా అందమయిన పిల్ల. ఏమంటావ్?"

దీనిక్కూడా యిలాగే అందరూ సంతకాలు చేసేశారు. ఇంతలో గంట కొట్టేశారు.

"పుస్తకాలు పడేసి మైదానం దగ్గరికి వచ్చేయ్. నేను రెడీగా వుంటాను" అన్నాడు రాజిగాడు.

"సరే" అన్నాను.

వీధి మలుపుకి వచ్చేసరికి 'గోపూ' అని ఎవరో పిలిచారు. వెనక్కి తిరిగి చూసి ఆశ్చర్యపోయాను. నిర్మల పుస్తకాల సంచి పట్టుకుని పరుగెత్తుకు వచ్చింది.

నిర్మల తాసీల్దారుగారమ్మాయి. వాళ్ళ బంట్రోతులు ఆ అమ్మాయితో ఎవర్నీ మాట్టాడనివ్వరు. అల్లరి సావాసాలవుతాయని వాళ్ళ నాన్న కోప్పడతారట. నిర్మలకి తొమ్మిదేళ్ళుంటాయి. నాకు పదకొండు. రెండు జడలూ, ఎర్రటి పరికిణీ పొట్టిగా పిచికలాగా ఉంటుంది.

"ఏం?" అన్నాను.

మొదట్లో మాట్లాడ్డానికి తటపటాయించి దిక్కులు చూసింది.

"ఫరవాలేదు చెప్పు. నీకేం భయంలేదు. నేనున్నానుగా?"

"మరి..మరి దెయ్యం ఎలా వుంటుందేమిటి గోపూ?"

నేను గాభరాపడ్డాను. ఇటువంటి ప్రశ్న ఎవ్వరూ అడగలేదు. అంచేత కాస్సేపు తికమకపడి నవ్వేస్తూ "చాలా అందంగా ఉంటుందిలే" అన్నాను.

"మరి కాళ్ళూ చేతులూ చూశావా?"

"చూశాను. ఏం?"

"దెయ్యాలకి కాళ్ళూ చేతులూ కనిపించవుగా?"

ఈ సంగతి ఆ హడావుడిలో మర్చేపోయాను. ఇక యిప్పుడు సర్దుకుంటూ "ఇవి కొత్తరకం దెయ్యాల్లే నీకు తెలీదు" అన్నాను.

"దెయ్యం నీతో మాట్టాడిందా గోపూ"

"ఇన్నాళ్ళూ దెయ్యంతోనేగా మాట్టాడివచ్చాను?"

"ఏమిటి మాట్టాడావు?"

"ఓ యబ్బో చాలా చెప్పాను. మా బడిలో ఓ మంచి అమ్మాయి ఉందనీ, ఆ అమ్మాయి చాలా మంచిదనీ."

"నిజంగా?"

"నీతోడు"

"సరే అప్పుడా దెయ్యం ఏమిటంది?"

కావాలంటే యిప్పుడే ఆ అమ్మాయిని తెచ్చేస్తానంది.

"తెచ్చేయమనలేకపోయావా?"

"నువ్వు మీ నాన్నా, అమ్మ కోసం ఏడుస్తావని భయపడ్డాను"

"మరి నేను నీతో వచ్చేస్తే అమ్మానాన్నా ఏడవరూ?"

"పోనీ వాళ్ళనీ మనతో తీసుకుపోదాం. ఏం?"

"అయితే సరే. మరి మీ బాబాయి?"

"మా బాబాయి ఆడదానిలాగా ఏడవదు. యీ లోకమంతా, యీ ప్రపంచమంతా తిరిగినా సరే. అచ్చంగా యింటికి రాకపోయినా సరే"

"అబ్బా!"

"మరేమిటనుకున్నావ్? ఉండు యింకా చాలా విషయాలు చెప్పాలి నీకు. బడిలో కూచుందామా?"

"పద" అంది.

బడి వెనక తోట దగ్గర కూచున్నాం. తోటమాలి పోతన్న మొక్కలకి నీళ్ళు పోస్తున్నవాడల్లా మమ్మల్ని చూసి రెండు గులాబిపువులు కోసి యిచ్చాడు. నాకొటి నిర్మలకోటీను. నా పువ్వు కూడా నిర్మలకే యిచ్చేశాను. ఇద్దరం గట్టుమీద కూచున్నాం.

దూరంగా పారిపోతున్న రాజిగాణ్ణి పిలిచి చెప్పేశాను.

"ఏమీ అనుకోకు రాజీ అర్జంటు పని ఉంది. రేపు ఆడదాం దొంగా పోలీసూను."

రాజీ ఏడుపు ముఖం పెట్టేశాడు "అదేమిటిరా?" అన్నాడు.

ఇక్కడ కోతకొయ్యకపోతే లాభం లేదనుకుని, "నిన్నటి దెయ్యం నాతో మాట్టాడాలని కబురు పంపించిందిరా. వెంటనే వెళ్ళి మాట్టాడాలి."

"అయితే తపప్కుండా వెళ్ళిరా."

"మరి నాకు తుపాకీ అచ్చంగా యిస్తున్నావా?"

"అలాగే"

వాణ్ణి పంపించేసాక మళ్ళీ తోటలోనికి వచ్చేసాను.

"నువ్వు చాలామంచిదానివి నిర్మలా" అన్నాను కూచోగానే.

"అన్నీ అబద్ధాలు"

"కావలిస్తే యీ కాగితం చూడు" అని పిల్లలందరిచేతా సంతకాలు చేయించిన కాగితం చూపాను. నిర్మల చూసి నవ్వేసింది.

"మరో గమ్మత్తు చూపుతాను. ఎవరితో చెప్పవు కద?"

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

Post your comments